

Jan 2:13-15 ¹³Byly blízko židovské velikonoce [pesach] a Ježíš vystoupil do Jeruzaléma. ¹⁴V chrámě našel prodáváče dobytka, ovcí a holubů i penězoměnce sedící za stoly. ¹⁵I udělal z provazů bič a všechny je z chrámu i s ovci a dobyttem vyhnal, mince penězoměnců vysypal a stoly převrátil.

DA – Touha věků 157.4 Jak Ježíš hledí na to, co se před Ním odehrává, z Jeho tváře lze vyčíst rozhořčení, vážnost a moc. Pozornost lidí se obrací k Němu. Pozvedá se k Němu i zrak nepoctivých obchodníků. Nemohou od Něho odtrhnout oči. Cítí, že tento Muž čte jejich nejniternější myšlenky a zná jejich skryté pohnutky. Někteří si chtějí zakrýt tvář, jako by na ní měli napsané všechno zlo, kterého se kdy dopustili a které by Jeho pronikavé oči mohly odhalit. (srv. TV 97.1)

DA – Touha věků 158.1 Ruch utichá. Smlouvání a dohadování ustává. Všude se rozhostilo nepříjemné ticho. Všechno se zmocnila bázeň. Cítí se, jako by stáli před Božím soudem a měli se zodpovídat ze svých skutků. Hledí na Krista a vidí, jak skrze lidské tělo proniká božství. Majestát nebe před nimi stojí stejně, jako před nimi bude stát jako Soudce v poslední den. Zatím ještě není obklopen slávou, která Jej potom bude provázet, ale má stejnou moc číst v lidském nitru. Očima prohlíží dav a zkoumá každého jednotlivce. Jeho podoba jako by je všechny převyšovala nekonečnou důstojností, Jeho tvář jako by ozařovalo božské světlo. Náhle promluvil a Jeho jasný zvukový hlas — který kdysi na Sinaji vyhlásil zákon, jež nyní kněží a přední muži přestupují — se s ozvěnou nese chrámem: **Jan 2,16** “**Odneste to odsud! Nedělejte z domu mého Otce tržnici!**” (srv. TV 97.2)

DA – Touha věků 158.2 Pomalu sestupuje ze schodů a zvedá bič upletený z provazů, které našel u vchodu do posvátných prostor. Vyzývá obchodníky, aby opustili chrámové nádvoří. S dosud neviděnou horlivostí a přísností převrací stoly penězoměnců. Mince padají a pronikavě cinkají o mramorovou dlažbu. Nikdo se neodvažuje pochybovat o Jeho autoritě. Nikdo si nedovolí sbírat své nepoctivě nabyté peníze. Ježíš nikoho neudeřil, ale obyčejný bič z provazů v Jeho ruce působí na lidi stejně hrozně jako ohnivý meč. Chrámoví úředníci, vypočítaví kněží, překupníci a obchodníci s dobyttem utíkají pryč i se svými ovci a voly, jen aby unikli Jeho přítomnosti, která je usvědčuje. (srv. TV 97.3)

DA – Touha věků 158.3 Davu se zmocňuje panika, všichni cítí, že je zastínilo Jeho božství. Z vybledlých rtů se ozývají zděšené výkřiky. Dokonce i učedníci se chvějí. Naplnila je posvátná bázeň, protože Ježíš mluvil a jednal úplně jinak, než byli zvyklí. Vzpomněli si, že je o Něm psáno: **Žalm 69,10** “**Neboť mě strávila horlivost pro tvůj dům...**” Během chvíle se hlučný dav i se svým zbožím z chrámu vytratil. Hříšné obchodování na nádvořích ustalo a zmatek vystřídal hluboké a posvátné ticho. Přítomnost Páně, která kdysi posvětila horu, posvětila nyní i chrám vybudovaný na Jeho počest. (srv. TV 97.4)

DA – Touha věků 161.1 Vyčištěním chrámu Ježíš vyhlásil své mesiášské poslání a zahájil svoji činnost. Chrám postavený jako příbytek pro Boží přítomnost, měl být názorným příkladem pro Izrael i pro celý svět. Bůh si od věčnosti přál, aby každá stvořená bytost, od zářícího svatého serafína až po člověka, byla chrámem pro přebývání Stvořitele. Člověk však zhřešil a lidstvo přestalo být chrámem pro Boha. Lidské srdce znečištěné a otupené hříchem už nezjevovalo Boží slávu. Vtělením Božího Syna se však nebeský záměr naplnil. Bůh přebývá v lidstvu a Jeho spásnou milostí se lidské srdce opět stává Jeho chrámem. Bůh chtěl, aby byl jeruzalémský chrám trvalým svědectvím o vznešeném osudu, jež je k dispozici každému člověku. Židé však význam stavby, na kterou byli pyšní, nepochopili. Nevydali sami sebe jako chrám Bohu, aby v nich mohl přebývat Boží Duch. Nádvoří jeruzalémského chrámu, plná shonu nepoctivého obchodování, byla věrným obrazem srdce poskvrněného smyslností a nečistými myšlenkami. Očištěním chrámu od kupců a prodáváčů dal Ježíš jasně najevo, že Jeho poslání je očistit srdce od poskvrny hříchu — od světských tužeb, sobeckých žádostí a zlovyků, které je ničí. **Malachiáš 3,1-3** “¹...Panovník, kterého hledáte, vstoupí náhle do svého chrámu, posel smlouvy, jehož si přejete, hle, přijde, praví Hospodin zástupů. ²Kdo vydrží den jeho příchodu? Kdo obstojí, až se ukáže? Vždyť on

je jako zlatníkův oheň a prادلákův louh. ³Posadí se jako zlatník a čistič stříbra, pročistí syny Léviho, přečistí je jako zlato a stříbro..." (srv. TV 97.5)

DA – Touha věků 161.2 1. Korinským 3,16.17 ¹⁶"Nevíte, že jste Boží svatyně a že ve vás bydlí Duch Boží? ¹⁷Ničili někdo Boží svatyni, zničí Bůh jej. Neboť Boží svatyně je svatá, a tou svatyní jste vy." Nikdo se nemůže sám zbavit zla, které se zmocnilo jeho srdce. Chrám nitra dokáže očistit jen Kristus. Do srdce člověka však nevstupuje bez pozvání, jako tehdy vstoupil do jeruzalémského chrámu. Říká: **Zjevení 3,20** "Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu..." Nepřijde však jen na jeden den, neboť praví: **2. Korinským 6,16** "Budu bydlet uprostřed [v] nich a procházet se mezi nimi ... a oni budou mým lidem." **Micheáš 7,19** "...Pošlape naše viny a všechny naše hříchy uvrhneš do hlubin moře." Jeho přítomnost očistí a posvětit nitro, aby mohlo být svatým chrámem Hospodina a **Efezským 2,22** "Boží příbytek v Duchu." (srv. TV 98.1)

2. Korinským 7:1 (B21) Milování, když tedy máme taková zaslíbení, očistěme se od každé poskvrny těla i ducha a posvěcujme se v bázni Boží.